

Et andet Spørgsmaal, til hvilket jeg maa stille mig tvivlende, er Forslagets Krav, at der skal være Adgang for ethvert Barn, der møder i Skolen, til paa Skoledagene at kunne faa Middagsmad paa Skolen, saaledes at Skolebespisningen skulde omfatte alle Børnene, delte i to Klasser, nogle, der betale for Maden, og nogle, der faa den gratis. Og hvad jeg ligeledes er meget betænkelig ved i Lovforslaget, det er den Maade, hvorpaa den hele Foranstaltning foreslaas gennemført. Dette Punkt hører vel nærmest under min Kollega Indenrigsministeren, men jeg skal dog nævne det og paapege den ganske ejendommelige Stilling, som Lovforslaget her har givet Skolekommissionen. Skolekommissionen har efter Kommunalloven det Hverv at føre det nærmeste Tilsyn med Skoleundervisningen og Lærernes Embedsførelse, og den bestaar som bekendt i Landkommunerne af Præsten som født Formand og to Medlemmer, valgte af Sogneraadet. I denne Kommissions Haand med sin fødte Formand og sit ganske bestemte Hverv: at føre det nærmeste Tilsyn med Skoleundervisningen, lægger Forslaget ikke blot en Bevillingsmyndighed, men endogsaa en ganske enevældig Bevillingsmyndighed. Det bliver efter Forslaget Skolekommissionen, der i hver Kommune skal drage Omsorg for Foranstaltningens Etablering, bestemme og foranledige Opførelse eller Indretning af fornødent Køkken og Spiselokale ved Skolen eller i dens Nærhed, og dernæst helt paa egen Haand ordne og lede hele Bespisningen. Den bevillende Myndighed, Sogneraadet eller i Købstæderne Byraadet, faar intet som helst med dette at gøre, hverken Etableringen eller den daglige Forretning, ud over det ene, at det efter Skolekommissionens Anvisning skal udbetale Pengene. Jeg skal endda ikke opholde mig ved, at Staten, som dog skal betale Halvparten — jeg skal her udtale, at jeg kan finde det naturligt, og antager ogsaa, at man med Tiden kommer ind derpaa, at ogsaa Staten tager sin Part af denne Udgift — intet som helst Tilsyn faar med, hvorledes man opfører disse Lokalteter, og hvorledes man i det hele ordner sig med den daglige Bespisning, men heller ikke Kommunalbestyrelserne faar det mindste dermed at gøre. Forslaget giver disse kun den eneste Andel i Sagen, at de skulde udrede Pengene efter Anvisning fra Skolekommissionen. Jeg finder, at Forslaget her lægger en ganske urimelig og ene-

staaende Magt i Skolekommissionens Haand, og i det hele paalægge Skolekommissionen et Arbejde og et Hverv, som den slet ikke er dannet til, den har jo ellers slet intet med administrative Forhold at gøre, men her gives der den en fuldstændig uidskrænket Bevillingsmyndighed.

Jeg skal forøvrigt slutte med at gentage, at naar det viser sig, at den Udvikling, som Loven af 1902 bringer til Veje, bør føre et nyt Skridt fremad i Retning af Samfundets Optagelse af Skolebørns Bespisning, skal jeg meget gerne yde min Medvirkning dertil. Men naar Loven af 1902 er fremstillet, som om den slet intet har udrettet, og som om den har været betydningsløs, tror jeg tværtimod, at den var et godt og fornuftigt Skridt, et Skridt, som muliggør, at i enhver Kommune kan den Sag tages op. Og netop ved, at det private Initiativ er taget med, behøver denne Sag intet Steds at kvæles af den Grund, at der ikke indenfor Sogneraadet eller i Byraadet er Interesse for at sætte Sagen i Gang. Maa det formenes, at der i en Kommune er Trang for Børnebespisning, at der i en Kommune er saa og saa mange Børn, der lide Nød og som burde bispises for ikke at sidde og sulte i Skolen, saa maa der dog altid være nogle varmhjertede og interesserede Beboere i den Kommune, som kunne danne en Forening, og jeg tror ikke paa, at der findes nogen Kommunalbestyrelse, som, naar en saadan Forening tager Sagen op, vilde nægte at yde det Bidrag, som er anvist ved Loven af 1902. Jeg tror derfor, at det er en Lov, som i det hele har henledt Opmærksomheden paa denne Sag, og gjort det muligt i enhver Kommune, hvor man finder det nødvendigt og formaalstjenligt, at faa Sagen taget op, foruden at Loven yderligere har afgjort hele det vigtige Spørgsmaal om Sagens Forhold til Fattiglovgivningen.

Jensen-Sønderup: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning), der er Ordfører for Forslagsstillerne, paa de mange Veje, hvorpaa han var inde, og hvor han stødte paa Et- og Toværelseslejlighederne, paa Spørgsmaalet om de arbejdsløse, paa Enker og faderløse osv. Det ærede Medlem fik Lejlighed til i Løbet af den Time, han talte, at sige os en hel Mængde om hans og hans Partifællers Opfattelse af Samfundsforholdene, en Opfattelse, som vi for Resten ikke ere ukendte med. Jeg skal hverken imødegaa eller erkende Rigtigheden af,